

«Εἰ τὰδ' ἔχει, λέγει, κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ' ἂν ἱπάρκοι». Ὁ πατὴρ ἀπέθανεν· ἡ θυγάτηρ ἐξεπλήρωσε τέλειον τὸ υἱκὸν καθήκον, ἤδη ἐπέρχεται ἡ σειρά τῆς ἀδελφῆς. Ἡ Ἀντιγόνη μεταβαίνει εἰς Θήβας ὅπου μαίνεται ὁ δεινὸς Ἄρης, ὃν προῦκ' ἔλεσεν οἰκτρὰ ἀντιζήλεια τῶν δύο υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. Οἱ δύο πολέμοι ἀδελφοὶ Ἑτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἡλληλοκτόνησαν· φρικτὴ διαταγὴ τοῦ Κρέοντος, ὡμοῦ τυράννου, ὀρίζει ὅτι ζῶν ταφῆσεται ὁ τολμήσων θάψαι τὸν νεκρὸν τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος Πολυνείκου, καὶ μέτρα λαμβάνονται αὐστηρὰ ὅπως μὲν ἄταφον καὶ ἄτιμον τὸ τοῦ Πολυνείκου σῶμα· ἀλλ' ἀγρυπνεῖ ἀκοίμητος ἡ ἀδελφικὴ ἀφυσίωσις τῆς Ἀντιγόνης· λανθάνει τοὺς φύλακας καὶ θάπτει τὸν ἀδελφόν· οἱ φύλακες ὁμῶς ἐκθάπτουσιν αὐτὸν, καὶ οἱ θεῖοι τῆς Ἀντιγόνης προδίδουσιν αὐτήν. Προσάγεται πρὸς τὸν Κρέοντα καὶ κατανεύει αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ παρθένος, ἀλλ' εἰς τοὺς δνειδισμοὺς τοῦ τυράννου ὅτι ὑπερέβη τοὺς νόμους αὐτοῦ ἀποκαλύπτεται ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ εὐσεβὴς γυνή· «Οὐδέποτε» ἐφρόνουν, λέγει, ὅτι τὰ κηρύγματά σου εἰσι τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ὥστε δύνασθαι τὸν θνητὸν παραβαίνειν τὰ ἄγραπτα καὶ ἀσφαλῆ νόμιμα τῶν θεῶν, ἅπερ οὐχὶ χθὲς καὶ σήμερον ἀλλ' αἰετοτε ὑπάρχουσι καὶ οὐδεὶς γινώσκει ἀπὸ πότε ἐφάνησαν». Εἰς πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀντιτάσσει ὅτι ἀδελφὸς ἀδελφῆς ἦν ὁ θανὼν, καὶ ὅταν ὁ τύραννος λέγῃ πρὸς αὐτήν

Φίλος δὲν εἶναι ὁ ἐχθρὸς οὐδὲ θανὼν 1

ἡ ἡρώϊκὴ παρθένος ἐξηγεῖ ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις λέξεσιν ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς γυναικείας καρδίας

Νὰ ἀγαπῶ ἐπλάσθην οὐχὶ νὰ μισῶ 2.

Ἐπέρχεται ἡ Ἰσμήνη καὶ κατηγορεῖ ἑαυτῆς ὡς συνεργησάσης τῇ ἀδελφῇ ὅπως συναποθάνῃ αὐτῇ· ἀλλὰ ταύτης μὴ ἀποδεξαμένης τὴν θυσίαν, ἰκετεύει τὸν Κρέοντα ὅπως μαλάξῃ τὴν ἀμάλακτον αὐτοῦ καρδίαν. Ἡ Ἀντιγόνη ἀκούει σιωπηλῇ, καθ' ἣν ὁμῶς ὥραν, τῆς Ἰσμήνης ἀποτρεπούσης τὸν Κρέοντα ὅπως μὴ ἀποκτείνῃ τὴν νύμφην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἴμονος, ὁ τύραννος ὡμῶς ἀνακράζει

κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ 3.

ὁ ἔρως τῆς Ἀντιγόνης ἐκρήγνυται οὐχὶ συγκαταβαινούσης μέχρις ἀπολογίας πρὸς τὴν ὕβριν, ἀλλ' ἐκφραζούσης τὸ μέγα αὐτῆς ἄλγος διὰ τὴν προσγινομένην τῷ Αἴμονι ἀδικίαν

Ὡ φίλταθ' Αἴμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ! 1.
Ποία ἀληθῶς λεπτότης αἰσθημάτων καὶ ἐκφράσεων!
(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ.—Δὲν θὰ ἱπάρξῃ, πιστεύομεν, τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Σαββατειαίας ἡ ἀφήγησις τοῦ παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις ἐθίμου, καθ' ὃ κατὰ πᾶσαν παρασκευὴν ὁ Σουλτάνος κατὰ καθήκον, ὡς εἶπεῖν, μεταβαίνει εἰς τι τέμενος καὶ προσεύχεται. Αἱ ἐφημερίδες τακτικῶς σχεδὸν πάντοτε γράφουσι περὶ τοῦ προσκυνήματος τούτου τῆς παρασκευῆς, ἀπλῶς ἀναφέρονται ποῦ ὁ Σουλτάνος προσηυχῆθη, καὶ ἴσως ἴσως τὸ ἐκπαιδιστικὸν θεωρεῖ τούτο ὡς ἀπόρροιαν ἀπλῆν τῶν παραγγελμάτων τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας. Ἰδοὺ πῶς τὸ ἐθῆμον τοῦτο ἐπεκράτησε κατὰ τὴν Ἀθανάσιον Κομνηνὸν Ὑψηλάντην καθὼς ἀφηγεῖται τοῦτο αὐτὸς οὗτος ὁ Ὑψηλάντης ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Ἀφθονίδου ἐκδοθεῖσιν *Μετὰ τὴν Ἀλωσιν*

«Ὁ Σουλτάνος μεταβαίνει τὴν μεσημβρίαν ἐκαστῆς παρασκευῆς καὶ κάμνει τὸ ναμάζι μετὰ τοῦ πλήθους. Ἡ συνήθεια αὕτη καθιερώθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Α' τῷ 1361, ὅτε θελήσας νὰ μαρτυρήσῃ πρὸς τὸν μουρτὴν δι' ὑπόθεσιν, οὗτος δὲν ἐδέχθη τὴν μαρτυρίαν λέγων ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν δέχεται τὴν μαρτυρίαν ἀνθρώπου, ὅστις εἰσέτι δὲν ἠνώθη ἐν ταῖς κοιναῖς προσευχαῖς μετὰ τοῦ σώματος τῶν Μουσουλμάνων. Ἐκτοτε τὸ προσκύνημα τοῦτο (σὺν τοῖς λοιποῖς Μουσουλμάνοις) κτήσθη τοσοῦτον ἀναπόφευκτον, ὥστε καὶ ἀσθενῶν ὁ Σουλτάνος ἀνάγκη ἀπεβαίνει νὰ μεταβῇ τὴν παρασκευὴν εἰς τι τέμενος, διὰ τὸν φόβον τοῦ πλήθους μήτοι θανασίμως νοσῇ καὶ διεγείρῃ τοῦτο εἰς ἀνταρσίαν, ἢ ἐνθρονισμὸν ἄλλου ζητήσῃ».

Ὁ Ἀθανάσιος Κομνηνὸς Ὑψηλάντης ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ ὁ Α' ἀσθενῶν ἠναγκάσθη παρασκευὴν τινα νὰ μεταβῇ εἰς τὸ τῆς παρασκευῆς προσκύνημα, νὰ μὴ παράσχη ὑπονοίας τῷ λαῷ· ἀπελθὼν δὲ ἔριππος, μόλις ἀφίκετο κατὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸ τῆς Πύλης τῆς λεγομένης Δεμίρκαπου καὶ ἀμέσως ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ἀνάλογον συνέβη καὶ τῷ Σουλτάνῳ Ὁσμάν, ὅστις πάγχων καὶ πορευθεὶς εἰς τζαμίον διὰ τὸ ἐν λόγῳ προσκύνημα μετὰ μίαν ἡμέραν ἀπεβίωσεν ἕνεκα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ.

1) Σοφ. Ἀντιγ. στίχ. 572.

1) Οὗτοι ποθ' οὐχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

(Σοφ. Ἀντιγ. στ. 522).

2) Οὗτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔρην.

(Σοφ. Ἀντιγ. στ. 523).

3) Σοφ. Ἀντιγ. στίχ. 571.